

Stilul Neoclasicist.

Pictura

Fară efecte decorative, pictura neoclasică încearcă perfecțiunea netedă, punând accent pe forța reprezentării; ea se folosește de gesturi teatrale, sugerând eroismul. Artistul neoclasic își controlează inspirația, supunând-o examenului rațiunii sale.

Temele mitologice și antice, sunt din nou prezente. În timpul primului Imperiu (1804-1814), neoclasicismul devine stilul oficial. Revoluția franceză se folosește și ea de acest stil pentru a evidenția virtuțile patriotice, regândind valorile antice în termeni morali. Artistul trebuie să fie acum o persoană angajată civic, care să-i învețe pe ceilalți faptele eroilor antici, stimulând astfel virtutea.

Anton Raphael Mengs

(1728 –1779)

Anton Raphael Mengs a fost un pictor german, a lucrat la Roma, Madrid si Saxonia, a fost unul dintre precursorii picturii neoclasice. Mengs s-a nascut in Bohemia. Tatal lui, Ismael Mengs, un pictor danez, s-a stabilit in Dresda, de unde in 1741 si-a dus fiul la Roma. În Roma, fresca Parnassus pictata la Villa Albani i-a adus reputatia de maestru în picturaă. Numirea lui Mengs în 1749 ca prim pictor al curții lui Frederick Augustus, elector de Saxonia, nu prevedea că va petrece așa mult timp în Roma, unde s-a căsătorit cu Margarita Guazzi, un model care a pozat pentru el în 1748. După ce și-a terminat lucrările în 1777, Mengs s-a reântors la Roma, iar dupa doi ani a murit intr-o situatie materiala foarte proastă, lasând douazeci de copii, sapte dintre ei având o indemnizație de la regele Spaniei. Mengs a fost faimos printre artistii contemporani, ca de exemplu, pictorul italian Pompeo Batoni. De asemenea a fost prieten cu Giacomo Casanova.

Fresca Parnassus pictata la Villa Albani, de Anton Raphael Mengs

Magdalena de Anton Raphael Mengs

Pompeo Girolamo Batoni

(1708 –1787)

Pompeo Girolamo Batoni a fost un pictor italian al cărui stil încorporează elemente ale stilului rococo francez, clasicismul bolognez și neoclasicism. Pictează altarul capelei familiei Gabrielli în San Gregorio Magno al Celio, în 1739 și câștigă admirație, iar în 1740, Batoni a început să primească alte comenzi. În 1741 a fost introdus în Accademia di San Luca. Batoni a devenit un pictor foarte la modă în Roma, mai ales după ce rivalul lui, proto-neoclasicistul Anton Raphael Mengs, a plecat în Spania în 1761. A avut foarte multe cereri pentru pictarea de portrete, mai ales de la englezii care călătoreau la Roma. Au fost înregistrate peste 200 de portrete pictate de Batoni pentru acești călători englezi. Portretele “Grand Tour” a lui Batoni au intrat în colecțiile din Anglia, asigurându-i astfel popularitatea în Regatul Unit, unde Sir Joshua Reynolds va deveni portretistul cel mai cunoscut. În 1760, pictorul Benjamin West, pe când vizita Roma se plânga că artiștii italieni “nu vorbeau despre altceva, nu priveau la altceva în afara de lucrările lui Pompeo Batoni”. În 1769, dublul portret a lui Joseph II și Leopold II i-a adus lui Batoni, aprecierea nobilei austriece.

Portretul lui Edward Weld, de Pompeo Batoni

Portretul lui Frederick North, de Pompeo Batoni, 1753

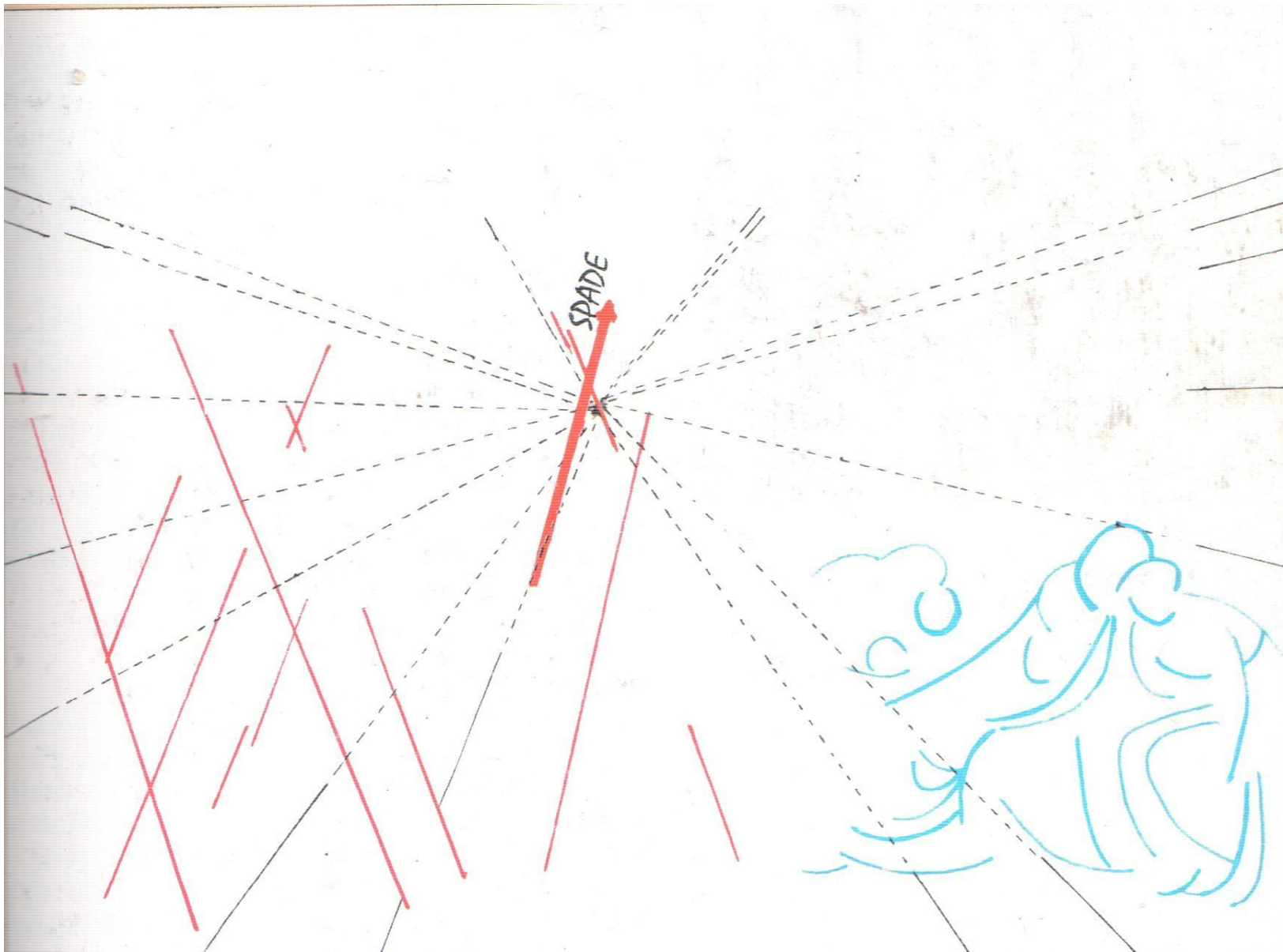
Jacques -Louis David (1748-1825)

Fondatorul școlii clasice franceze a fost Jacques -Louis David, pictor oficial în vremea revoluției și a lui Napoleon, era decis să înlocuiască arta coruptă, facilă a secolului trecut, care se adresa doar simțurilor, și să promoveze o artă destinată să transforme oamenii în elemente utile familiei și societății, o artă care să-i înnobileze sufletul și să-l pregătească pentru acțiuni eroice. Se remarcă printre creațiile sale *Lupta Minervei cu Marte*, *Paris și Elena*, *Marat asasinat*, *Napoleon*, *Răpirea sabinelor*, *Portretul papei*, lucrări severe, de o rigiditate spartană, cum însuși autorul le califica, compoziții care nu se abăteau de la principiile morale ale republicanilor romani.

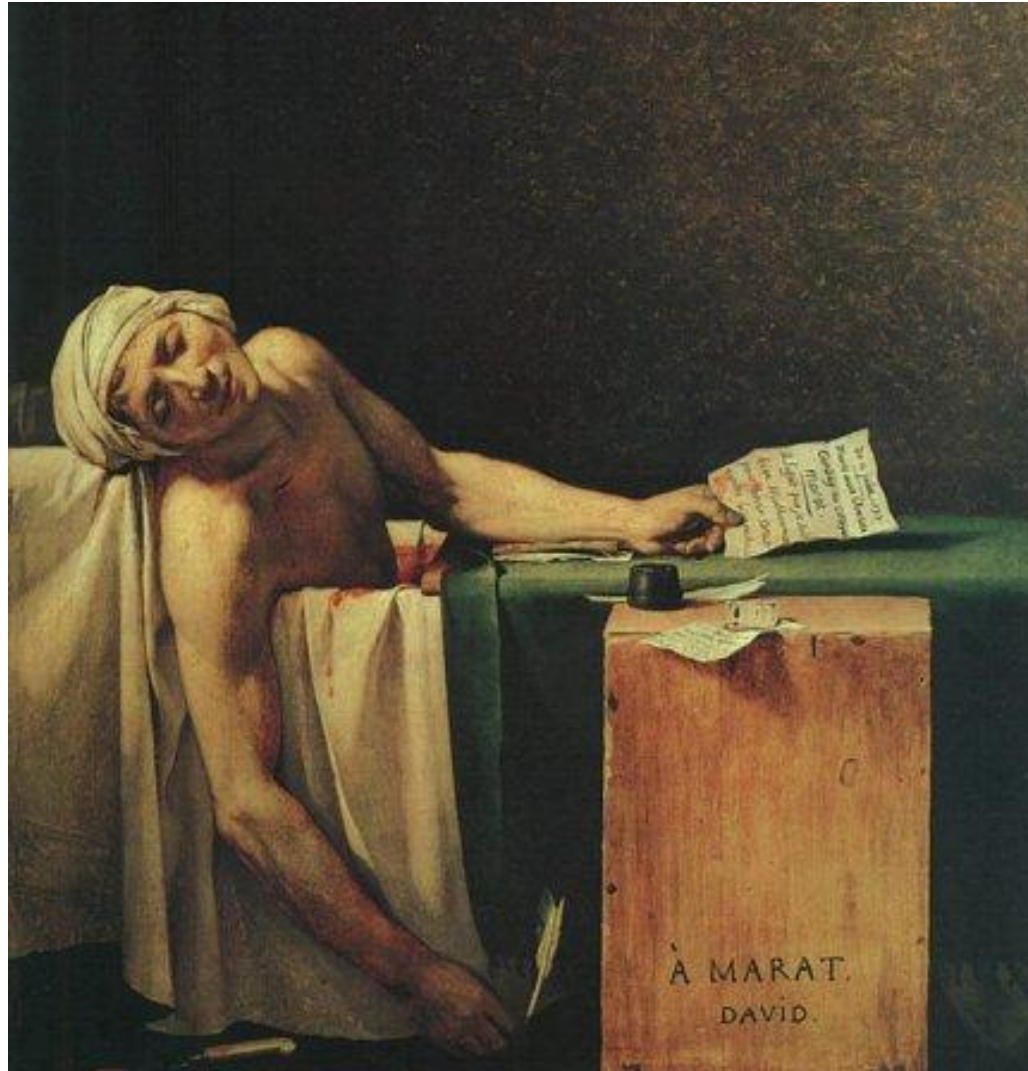
Manifestul neoclasicismului în pictură este considerat a fi lucrarea lui Jacques-Louis David, **Jurământul Horatilor**.

Ea este riguros compusă pe o rețea de verticale și orizontale, într-o gamă cromatică reținută, toate aceste elemente de limbaj plastic conferind operei lui David echilibru, calm și armonie.

Marat assassinat, de Jacques -Louis David

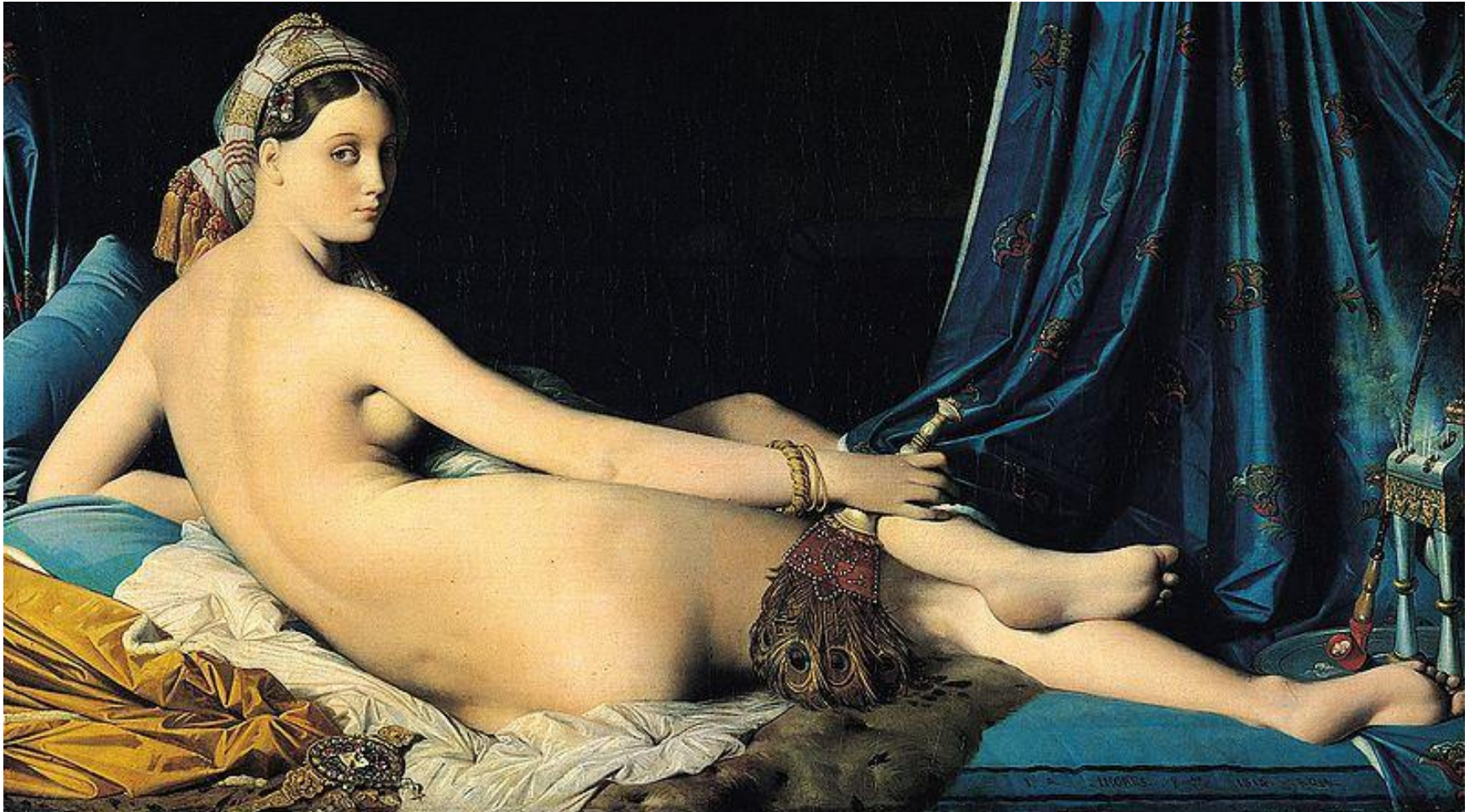
Autoportret, de Jacques -Louis David

Jean Auguste Dominique Ingres (1780–1867)

Jean Auguste Dominique Ingres, elev al lui David, este unul dintre ultimii mari reprezentanți ai stilului clasic și conservator francez, pictura sa aducând în același timp o înnoire acestui stil, care îl poate situa printre preromantici. Susținător pasionat al predominanței liniei asupra culorii el crează forme aproape sculpturale, opunându-se prin aceasta unei cromatice abundente. Ingres opina că cea mai importantă însușire a artistului este să redea aspectul veridic a societății în mijlocul căreia trăiește, să pornească de la realitatea înconjurătoare atunci când caută surse de inspirație. Cu toate acestea artistul se considera un pictor de istorie, ale cărui pânze tratau scene mitologice, legendare și religioase (ex. *Slujbă în Capela Sixtină*, *Oedip*, *Jupiter și Thetis*, *Apoteoza lui Homer*). Acordă atenție figurilor umane cu care intră în contact și își folosește calitățile de portretist pentru a realiza o autentică galerie de portrete folosind drept modele personaje de la curtea regală.

Marea Odaliscă de la Luvru este considerată astăzi ca o chintesență a concepției artistice a lui Ingres. Nudul este tratat sculptural, cu o mare precizie și, în același timp, cu o mare delicatețe a tușei.

Autoportret de Ingres

Napoleon pe tronul imperial, de Ingres

Clasicii, convinși că modul de a înțelege și practica pictura este consecința directă a Renașterii și în special a lui Rafael, își propuneau să înlăture influențele nefericite depuse de secolele XVII și XVIII în mod inutil asupra unor opere desăvârșite. Dorința de a readuce la viață valorile trecutului, ignorând transformările pe care lumea le suferise în ultimul secol a fost una dintre principalele acuze aduse clasicilor.

Antonio Canova (1757–1822)

Antonio Canova, a fost un sculptor italian, cel mai de văză reprezentant al neoclasicismului în sculptura europeană, model pentru academiștii secolului XIX. Lucrările sale sunt adunate în muzeul Luvru din Paris și Ermitajul din Sankt Petersburg. Feciorul pietrarului, Canova a rămas foarte curînd orfan și s-a angajat la senatorul venețian Faliero, care i-a dat posibilitatea de a învăța să sculpteze. La doar 16 ani, Canova a lucrat pentru Faliero statuile: "Evrodiei" și "Orfeiei", dar în 1779 pentru patrițianul Pizano-compoziția "Dedal și Icar". În 1780, pleacă la Roma unde s-a făcut cunoscut cu monumentele clasice de sculptură care l-au frapat și i-au trezit dorința de creație. În curînd, tînărul sculptor s-a plasat în rîndul celor mai talentați sculptori și a devenit renumit. A făcut în 1802 pentru împăratul Napoleon I lucrarea "Polina Bonaparte". Cu toate că era în relații bune cu Papa Pius VII, după căderea lui Napoleon, Canova părăsește Roma și ultimii ani din viață i-a petrecut la locul de baștină Possagno. Cînd era în viață, Canova era considerat ca cel mai celebru sculptor din acele vremuri. A jucat rolul de bază în dezvoltarea sculpturii clasice. Cele mai cunoscute opere ale lui sunt: "Persei cu capul de meduză"; "Amor și Psyche"; "Napoleon Bonaparte" etc.

Magdalena

Paris

Perseu ținând capul
meduzei

Teseu și chentaurul

